

ANÀLISI

Agustí Bou

PRESIDENT I SOCI DE FIELDFISHER JAUSAS

UNA ALTRA OCASIÓ PERDUDA

Em veig obligat a reconèixer que els esdeveniments de les darreres setmanes, especialment aquells que han estat relacionats amb el conflicte entre el sector del taxi i els VTC, i la lamentable manera com els nostres mediocres dirigents han pretès donar-hi solució per la via ràpida, sense afrontar la veritable arrel del problema, m'ha provocat un gran sentiment de frustració, alhora que m'ha fet reflexionar sobre la ja tradicional falta d'iniciativa de l'empresari català, a qui, tot i que sovint ens vol vendre el contrari, sempre li ha agradat l'immobilisme.

Potser està relacionat amb el seny català, però sense cap mena de dubte, com a empresaris, tenim aversió als canvis i a tot allò que sigui sinònim d'evolució. Soc conscient que aquesta reflexió pot sorprendre, però només cal donar un cop d'ull a la nostra història empresarial des de la revolució industrial. Al començament, quina era la major obsessió de la burgesia industrial? El proteccionisme. Va ser aleshores quan aquest col·lectiu va començar a demanar la implantació d'aranzels per tal d'evitar l'arribada de productes, sobretot tèxtils, procedents d'economies més competitives.

Posteriorment, ja en època de Franco, van tornar a ser feliços en un mercat autàrquic on no hi havia competència, la qual cosa els va permetre obtenir grans beneficis sense cap mena d'esforç competitiu i d'innovació. D'aquesta manera, quan l'economia espanyola es va obrir, un nombre molt important d'aquests industrials autocontemplatius se'n va anar en orris.

Més endavant, va entrar en escena el pujolisme, amb la seva obsessió per mantenir

Un grup de treballadors del sector dels VTC en una manifestació a Barcelona al gener. ARXIU / JOSEP LOSADA

“
Ara és el torn al sector del taxi i els VTC i, novament, en comptes d'afrontar els reptes amb valentia i trobar un escenari on puguin conviure els dos pensant en el futur, en un món on la tecnologia ha arribat per quedar-se, tornen a apostar per l'immobilisme en una nova batalla en què el sector del taxi creu que ha obtingut una victòria sense ser conscient que, tard o d'hora, inevitablement perdrà la guerra

les estructures gremials del comerç pròpies de l'edat mitjana, i va posar totes les traves imaginables a l'expansió de les grans superfícies i a la llibertat d'horaris comercials sota la creença que, amb aquestes mesures, defensava els petits empresaris quan, veritablement, el que va aconseguir en protegir el seu *statu quo* va ser impedir que es poguessin preparar per afrontar el veritable tsunami que encara havia d'arribar, que és el comerç en línia. Una altra vegada, amb dos efectes perversos: el perjudici del consumidor i, molt més lamentable, deixar desprotegit el petit comerç davant la imparable evolució del món.

Ara és el torn del sector del taxi i els VTC i, novament, en comptes d'afrontar els reptes amb valentia i trobar un escenari on puguin conviure els dos pensant en el futur, en un món on la tecnologia ha arribat per quedar-se, tornen a

apostar per l'immobilisme en una nova batalla en què el sector del taxi creu que ha obtingut una victòria sense ser conscient que, tard o d'hora, inevitablement perdrà la guerra.

Hauria estat més fàcil si s'haguessin fixat en altres ciutats i haguessin vist de quina manera han resolt el conflicte, incloent-hi aquells casos en què els taxis s'han incorporat a Uber i a altres plataformes per tal de trobar una solució que encabís tot-hom.

Si observem amb perspectiva les actituds de resistència al canvi que s'han produït històricament en l'economia catalana, podem copsar que en tots els casos han estat victòries pírriques en les quals, després de guanyar batalles, els immobilistes han acabat perdent la guerra. Per als que no siguin gaire entesos en història, seria bo recordar el cas de Pirros, rei d'Epir en el segle III aC, que es va enfron-

tar amb gran èxit als exèrcits romans, als quals va vèncer en nombroses batalles, fins que va perdre l'última i, com a conseqüència, també la guerra.

Així doncs, en l'actualitat ens trobem davant d'una nova victòria pírrica perquè el progrés no s'atura mitjançant un decret de la Generalitat sobre el qual, tard o d'hora, els tribunals espanyols o europeus es pronunciaran i resoldran que és contrari a la competència. De moment, l'Autoritat Catalana de la Competència ja va declarar que considera l'acord contrari a la lliure competència, i el sector de les VTC ja ha iniciat les corresponents accions als tribunals per danys i perjudicis.

Al final, és bastant previsible que la Generalitat es veurà obligada a reparar els danys causats pel canvi sobtat de normativa amb un cost econòmic elevat i, com vostès ja saben, aquestes indemnitzacions les haurem de pagar amb els nostres impostos, tot plegat per la incompetència dels nostres governants. Lamentablement, de nou ens trobem davant la màxima primordial dels funcionaris i els polítics, que és que la minoria sorollosa mai els pugui acusar de res, ja que, al cap i a la fi, quan finalment els tribunals resolguin la qüestió, ells farà anys que estaran lluny del càrrec que els va permetre prendre la decisió i el problema serà per a un altre.

Esperem que arribi el dia en què finalment tinguem el govern que ens mereixem, i confiem que, quan hagi d'afrontar un problema, ho faci pensant en l'interès dels ciutadans i amb visió de futur; i finalment que es trenqui la regla que diu que un polític és aquella persona que mai deixa passar l'oportunitat de no resoldre un problema.